

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

XIV. Solida afflicti consolatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

culpatae tutelæ, ut scholæ loquuntur: id est, quatenus necesse est, ut vitam bonave tua, quæ injustè impetuntur, conserves. Honorem tuum, famam, bona, vitam inimicus aggreditur: resiste, nec metue ne resistendo contraeas voluntati Dei. Quemadmodum enim, cum ægrotas, medicos & medicamenta adhibes, quia scis Deum voluisse ut ægrotares, nescis an te sanari nolit. Ita in malis per hominem inflictis, scis Deum voluisse ut illa exciperes, nescis an velit ut in illis perseveres. Itaque defende te, quæ justum est: potesteaquam id feceris, si malum perseveret, tunc tibi constabit & hoc Deum velle, adeoque ejus voluntati acquiesces.

XIV.

*Solida afflicti
consolatio.*

Quia doctrina ista maximi momenti est, ut usus sit clarior, fingamus adesse nos consolatores calamitoso alicui, cum utroque, quod notavimus, genere miseriarum conflictanti. Æstu febrem contraxit, quod malum à Deo immediatè esse diximus: falsis testimoniis de patrimonio deturbatus

tus

tus est, quale malum mediatè à Deo proficiscitur. Post voces amoris & misericordix testes, suaviter monemus, ut Deum attendat: à quo æstus & hyems, sanitas & ægritudo, vita & mors. Facilè, inquit, à Deo intelligo, morbum evenisse: nec mihi id tantopere dolet, quando summū Domini, justam & benignam manum, vel plectentem, vel exercentem adspicio. At facultatibus meis pessima hominum voluntate excidisse, id verò molestissimè fero. Atqui, mi homo, tam tibi à Deo paupertas hæc accidit, quàm ille morbus. Itane verò, inquit, à Deo justissimo & optimo injustitia & peccatum acciderint? Peccatum, inquam, Deus non vult: sed pœnam ex illo inflictam voluit. Instrumento malo usus est, usus tamen. Tu instrumentum ne intueare, sed manum artificis. Si quis te chirothecâ verberârit, trahâsne chirothecam in jus, an verberantem? Disputa ergo & contende cum Deo, & de illo, si audes, conquerere. Equidem, inquit, de Deo non conqueror, sed de hominis mala voluntate: ferre illam nequeo,

100 BONA VOLUNTAS

non concoquere. O bone, hominem
semper intueris: ego ad Deum oculos
tuos avoco. Quid voluntas humana po-
tuit? Unde? Quamobrem? Permissione
divina, imò & cooperatione potuit: si di-
vinâ, ergo optimâ, laudabilissimâ, ama-
bilissimâ: ergo malè querimonias multi-
plicas, & excandescis, & vindictam coquis.
Ut quidem loqueris, inquit, adversus in-
justè rapientem, accusantem, ferientem
defendere me non liceat. Non hoc dico:
Deus impeti te voluit, nescis an ab im-
petente nolit te liberari: interim defen-
das te licet, sed modestè, tranquillè, Chri-
stianè, sine strepitu iræ, sine conatu vin-
dictæ, non ut malum inferas, sed ut ma-
lum repellas, si Deus volet. Si autem Deus
nolet, & defensionis tuæ negabit effica-
ciam, conquiesce, & illud apud te recole,
damnando cum Augustino injustam vo-
luntatem, glorificando justam permissio-
nem: *Vos cogitastis de me malum, sed Deus
vertet illud in bonum: &: Quis est, qui nobis
noceat, si boni emulatores fuerimus?*

SECTIO